

Specialisti za izčrpavanje

Prisilna poravnava se nadaljuje – Še ena pot za uničevanje – Največ izgubljajo individualni vlagatelji

Izredna skupščina Pomurskih mlekarne se je na prvi pogled zdela katastrofalna za predlagateljico, upravo Pomurskih mlekarne, in veliko zmagoslavje za delničarje – lastnike kapitala. Pa je res tako?

Lastniki Pomurskih mlekarne, v prvi vrsti zadruga, ki na tak ali drugačen način v imenu kmetov upravljajo njihovo lastnino, so se ob sklicu izredne skupščine znašle v nezavidljivem položaju. Po predlaganem skupščinskem sklepu bi morale odpisati preostanek lastniškega kapitala (1,4 milijona evrov), ki ga še imajo v družbi. Hkrati bi se morale strinjati z novo dokapitalizacijo v obliki konverzije terjatev v kapital družbe in sorazmeren lastniški delež. Zgodba bi se verjetno izšla, saj sta bili tej rešitvi naklonjeni Pomurska in Ptujška mlekarska zadruga. Ključen za potrditev predlaganega odpisa osnovnega kapitala pa je bil glas pooblaščenke. Ta ni bil vprašljiv, saj je bil direktor pooblaščenke Andrej Horvat zaposlen v Pomurskih mlekarneh. Ko so se zadruga začele zavedati, da so s svojim ravnanjem in dolgoletnim toleriranjem slabega vodenja Pomurskih mlekarne praktično izgubile vse, so se na hitro organizirale in zbrale večino v nadzornem svetu pooblaščenke, ta pa je zamenjal direktorja in oblikoval na skupščini Pomurskih mlekarne nasprotni sklep (glasovanje proti izbrisu 1,4 milijona evrov osnovnega kapitala). Pobudnice nasprotnega sklepa – predloga proti izbrisu osnovnega kapitala – so bile SKZ Črenšovci, Mlinopek in SKZ Ljutomer - Križevci. Predlog SKZ Ljutomer - Križevci je bil pričakovani, saj ga vodi nekdanja direktorica Pomurskih mlekarne Bernardka Hlebič. Ta zadruga je pred začetkom prisilne poravnave celo predlagala stečaj mlekarne, ki pa ga je po pritožbi višje sodišče zavrnilo. SKZ Črenšovci je resda eden od delničarjev, vendar se v preteklosti ni aktivno vključeval v reševanje problemov Pomurskih mlekarne.

Nadaljevanje na 2. strani

Ali bodo Pomurske mlekarne preživele ali ne, ni odvisno od kmetov. Ti so še enkrat pokazali, da jih dolgoročno ne zanima skupno dobro, ampak samo zadovoljevanje ozkih parcialnih interesov. Prisilna poravnava je razblinila iluzije drugih jastrebov, ki so čakali na prevzem mlekarne za 300 tisoč evrov. Takšno vrednost jim je določila svetovalna družba Admetan. Skratka, če upniki ne bodo naredili reda in ne bodo zaščitili svojih interesov v postopku sanacije, mlekarne ne bo več. FOTOGRAFIJA NATAŠA JUHNOV

Specialisti za izčrpavanje

Največ izgubljajo individualni vlagatelji

Nadaljevanje s 1. strani

V resnici je ta zadruga zastopala interese KZ Radgona, saj že nekaj časa potekajo pogovori o združitvi teh dveh zadrug, zdaj pa naj bi bili v sklepnih fazah. Sklep lastnikov kapitala je podprlo več kot 63 odstotkov delničarjev. Neposredno na ta sklep se nanaša predlog omenjenih treh predlagateljev, ki so zahtevali revizijo začete postopka prisilne poravnave, ki naj jo opravi družba Deloitte svetovanje. Predlog je podprlo 53 odstotkov delničarjev, niso pa ga podprle Ljubljanske mlekarne, saj so zagovarjale stališče, da družbi med sanacijo ni treba delati dodatnih stroškov.

Zdaj naenkrat pa so začeli tarnati lastniki, predvsem zadruga, ki so v imenu zadrugnikov nastopale kot lastnice Pomurskih mlekarne. Na skupščini se je pojavilo celo nekaj kmetov, ki so pri lastninjenju mlekarne sodelovali s stvarnimi denarnimi vložki, vendar na skupščini niso mogli sodelovati, saj imajo svoje vložke v družbi pooblaščenki in ne neposredno v mlekarneh. Jasno je, da so se zadruga začele zavedati, da jih bo nekdo začel spraševati, kaj so počele ves ta čas in kako so upravljale njegovo lastnino. Njihova odgovornost je toliko večja, ker so ves čas obvladovale večinski upravljavski delež v mlekarneh. Verjetno bi jih kmetje začeli spraševati, zakaj so dopuščale najedanje substance v mlekarneh, čeprav so uradno vedele, da zadnjih nekaj let vodenje ni bilo dobro. V tem trenutku niti ne bodo mogle mimo priznanja, da so imele posredne koristi na račun mlekarne. V neredu in kaosu so vse lahko uveljavljale in tudi materializirale svoje drobne interese. Seveda je razumljivo nezadovoljstvo velike večine predvsem prekmurskih kmetov, ki so zaradi prej omenjenih razmer v mlekarneh in okrog njih odšli iz njih. Šli so pa zaradi tega, ker Po-

murska mlekarska zadruga ni bila pripravljena zaščititi njihovih interesov. Žalostno je, da zdaj tisti, ki se takrat zanje niso zmenili, ravno pri njih iščejo zaveznitvo. Problem zgodbe je, da zdaj ni več mogoče ribariti v kalnem. Je pa tudi res, da je bil stečaj predlagan zaradi ozkih in špekulativnih interesov predlagateljev.

Dan ali dva pred sejo nadzornega sveta je tedanji direktor pooblaščenke Andrej Horvat predlagal stečaj pooblaščenke, in to v skladu z Zakonom o gospodarskih družbah. Dejstvo je, da uprava Pomurskih mlekarne terja od družbe pooblaščenke vračilo 2,5 milijona evrov kredita. Ta kredit je bil uporabljen za odplačilo lastniškega deleža pooblaščenke v Pomurskih mlekarneh, delničarji v pooblaščenki pa naj bi ga vračali postopoma. Toda to se ni zgodilo, zato še zdaj ni jasno, ali je šel denar za plačilo dolga kam drugam ali pa pooblaščenka zavestno ni bila pripravljena poravnati svoje obveznosti. Andrej Horvat naj bi po dospelih terjatvi od delničarjev pooblaščenke zahteval dokapitalizacijo, vendar se lastniki niso odzvali. Zaradi insolventnosti pooblaščenke je direktor moral ravnati v skladu z zakonom. Pred stečajem družbe ne bo rešil niti novi direktor. In zdaj smo pri bistvu problema – čeprav so kmetje navidezno ohranili kapital v Pomurskih mlekarneh, ga bodo vsega izgubili v družbi pooblaščenki. Tu pa žal največ izgubljajo individualni vlagatelji iz Pomurske mlekarske zadruga in KZ Radgona. Kot vidimo, SKZ Črenšovci ni uspelo rešiti kapitala radgonske zadruga in posredno radgonskih kmetov. S Pomursko mlekarsko zadrugo je nekoliko drugače, saj ta v tem trenutku stoji na drugem igralnem odru in se s kmeti »odpadniki« ne ukvarja, čeprav bi se ob doslednem spoštovanju Zakona o zadrugah morala.

J. Votek